

πυξίς ἦτο διηρημένη. Ἐπὶ ἐκάστης δὲ αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ διαζώματος τοῦ θριγκοῦ, εἰ καὶ ἐπιχειρησμένη πτερωτὴ κατ' ἰδέαν εἰκῶν τοῦ ἀνέμου, πρὸς ἃν βλέπει, φέρουσα ἐν χειρὶ τὸ σύμβολον αὐτοῦ, καὶ ἄνωθεν τὸ ὄνομα, οἷον Βορέας, Σκείρων, Ζέφυρος, Λίψ, Νότος, Εὖρος, Ἀπηνλιώτης, Καϊκίας. Ἔχει δὲ τὸ ὠρολόγιον καὶ δύο διςτύλους προστάσεις Κορινθιακοῦ κόσμου.

Ἡ τοποθεσία δὲ τοῦ οἰκοδομήματος τούτου δίδει ἀφορμὰς εἰς τινὰς τοπογράφους τῶν Ἀθηνῶν νὰ ἰσχυρίζωνται ἐπιμόνως, ὅτι ἐνταῦθά που ἦτο ἡ νέα ἀγορὰ τῶν Ἀθηνῶν, ἥς πύλην θέλουσι νὰ λέγωσι τὴν δυσμικῶς τοῦ ὠρολογίου κειμένην στοὰν τῆς Ἀρχηγέτιδος Ἀθηνᾶς, ἥς σώζονται τέσσαρες Δωρίου κόσμου κίονες.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτων, χάριν τῶν πολλῶν ἐπὶ τὸ δημωδέστερον.

ΔΙΑΤΙ Π ΕΡΥΘΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ ΩΝΟΜΑΣΘΗ ΟΥΤΩΣ.

Ἐν τῇ θαλάσῃ ταύτῃ εὐρίσκεται, ἰδίως πρὸς τὰς ἀκτὰς πῆξαι Αἰθιοπίας, χόρτον τι, ὅπερ οἱ Ἴνδοὶ καὶ οἱ Αἰθίοπες ἀποκαλοῦσι *Σούρ* ἢ *Σούρορ*, καὶ ὅπερ οἱ βαρεῖς αὐτῶν μεταχειρίζονται κοκκινίζοντες τὰ ὑφάσματα. Ὁ κόκκος τοῦ φυτοῦ τούτου ἁμοιάζει κατὰ τὸ σχῆμα τῷ ἄμυγδάλω, καὶ λέγεται καλὸς εἰς τροφήν. Ὅσον δὲ διὰ τὸ ἄνθος, ἔχει τὴν μορφήν κρόκου, καὶ τὸ ἀφέψημα αὐτοῦ, μεμιγμένον μετὰ χυμοῦ κίτρου, παράγει ἐρυθρὸν τι ζῶηρον, ὅπερ ὁμως ἔχει τὴν ἔλλειψιν ν' ἀλλοιοῦται τάχιστα.

Εἰς πλείστα μέρη, τὸ φυτὸν τοῦτο καλύπτει διὰ τῶν φύλλων καὶ τῶν ἀνθέων αὐτοῦ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, καὶ τῇ δίδει χρῶμα ἐρυθρὸν, καίτοι τὸ ὕδωρ αὐτῆς δὲν διαφέρει ποσῶς ἀπὸ τοῦ μεγάλου ὠκεανοῦ.

Πραγματικῶς δὲ τὸ ὕδωρ φαίνεται ὅτε μὲν κυανοῦν, ἔτε δὲ λευκόν, ἐνίοτε πράσινον εἰς τὰ μᾶλλον βαθέα μέρη, ἢ πρασίνωπὸν εἰς τὰ ἥττον βαθέα, καὶ ὧν ὁ μυθὸς καλύπτεται ὑπὸ ἰλύος.

Ἀναμφιβόλως λοιπὸν εἰς τὸ *Σούρ* ἢ *Σούρορ* ὀφείλει ἢ Ἐρυθρὰ θάλασσα τὸ ὄνομα αὐτῆς, καὶ ἡ πιθανότης αὕτη μεταβάλλεται εἰς βεβαιότητα, ὅταν ἀναπολήσῃ τις ὅτι ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ ἡ θάλασσα αὕτη ὀνομάζεται *Μπαχάρ Σούρ*, μεταφραζόμενον Θάλασσα τοῦ *Σούρ*.

ΠΕΡΙ ΟΡΚΟῦ ΚΑΙ ΕΠΙΟΡΚΙΑΣ

Παρὰ διαφόροις Λαοῖς.

Ὅταν εἷς Κινέζος προσκαλῆται ὡς μάρτυς εἰς τὸ δικαστήριον, ζητεῖ χάρτην καὶ καίει αὐτὸν λέγων «Εἶθε οὕτω καὶ ἐγὼ νὰ καῶ ἐὰν ἐπιορκήσω». Ἄλλοι μάρτυρες θραύουσι ποτήριον εὐχόμενοι νὰ πάθωσι τὸ αὐτὸ ἐὰν δὲν εἴπωσι τὴν ἀλήθειαν. Ἔτεροι κάμνουσι τὰς αὐτὰς ἀρὰς κόπτοντες τὴν κεφαλὴν ἀλέκτορος ἢ καίοντες κάρφος ἀχύρου.

Ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς Ἰνδίαῖς, εἰς τὸν μέλλοντα νὰ ὁμώσῃ προσφέρουσιν ὕδωρ τοῦ Γάγγου, ὅπως πῆρ καὶ φύλλα φυτοῦ τινος, ὅπως φάγγη. Πολλὰκις δὲ ὁμνύουσιν ἐπίσης ἐπὶ τῶν Γραφῶν.

Πάρεδρός τις τῆς Βομβάης ἀναφέρει, ὅτι ἡμέραν τινὰ ἔφερον δάμαλιν εἰς τὸ ἀροατήριον καὶ ὅτι ὁ μάρτυς ἠθέλησε νὰ κρατήσῃ τὴν οὐρὰν αὐτῆς ἐφ' ὅσον κατέθετε τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ. Ἰνδικαὶ τινες φυλαὶ ὁμνύουσιν ἐπὶ δαρᾶς τίγρεως, πεπεισμένοι ὅτι οἱ ἐπιορκοὶ κατατρώγονται ὑπὸ τοῦ θηρίου τούτου. Ὅταν Ἰνδὸς τις θέλῃ νὰ συνάψῃ συμβόλαιον τοῦ ὅποιου οἱ ὅροι νὰ μείνωσιν ἀπαραβίαστοι, ὁμνύει ἐπὶ σπάθῃς ἢ μαχαίρας, τὰς ὁποίας ὁ βραχμῶν καταγαίρει διὰ προσευχῶν καὶ χρίσεως.

Οἱ Μωαμεθανοὶ ὀρκίζονται προσφέροντες τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Κορανίου ἀποδιδόμενων αὐτῷ ἰδιοτήτων.

Οἱ ῥωμαιοκαθολικοὶ ὁμνύουσιν ἐπὶ ζαυροῦ λαοὶ δὲ ἐτέρων θρησκευμάτων, κατὰ τοὺς σεβαστοτέρους τύπους τῆς θρησκείας αὐτῶν.

Ἐν τούτοις ἀπὸ τοῦ 1871, ὁ Αὐστριακὸς κώδικς ἀπαιτεῖ νὰ ὁμνύουσιν ὑψοῦντες μόνον τὸν ἀντίχειρα καὶ τοὺς δύο πρώτους δακτύλους τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ λέγοντες « Οὕτω γένοιτό μοι βοήθης ὁ Θεός ».

Ἐν Γαλλίᾳ ὁ μάρτυς, εἰς ἃν ὁ δικαστὴς λέγει « Ὅμνύεις, ὅτι θὰ εἴπωσι τὴν ἀλήθειαν, πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν ἀλήθειαν » ὁ μάρτυς, λέγομεν, ὑψοῖ τὴν χεῖρα καὶ λέγει « Τὸ ὁμνύω ».

Οἱ ἱερεῖς ὀρκίζονται θέτοντες τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ἐν Ἰσπανίᾳ, ἰδοὺ ὁ τύπος ὃν ὁ δικαστὴς ἀναγινώσκει εἰς τὸν μάρτυρα: « Ὅμνύεις εἰς Θεὸν τὸν πατέρα, εἰς Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱὸν καὶ εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ἅτινα εἶναι τρία πρόσωπα εἰς ἓνα μόνον ἀληθῆ Θεόν, εἰς τὰ ἱερὰ βιβλία καὶ εἰς τὸν Σταυρὸν, ὅτι αἱ ἀποκρίσεις σου θὰ ἦνε ἐντελῶς σύμφωνοι μετὰ τὴν ἀλήθειαν. » Ὁ μάρτυς ἀποκρίνεται « Ἀμήν ».

Ἐν τούτοις, Ἴσπανός νομαμαθῆς βεβαιῶν ὅτι συνθέ-
στερον σχηματίζουσι σταυρὸν διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ
λιχανοῦ καὶ ὅτι φιλοῦσιν αὐτὸν λέγοντες α Ὀμνύω
ἐπὶ τούτου τοῦ σταυροῦ ».

Ἐν Σκωτικῷ δικαστηρίῳ τὰ μέλη ἀπαντῶσιν Ὀμνύω
εἰς τὸν ἀκόλουθον τύπον α Ὑμεῖς δεκαπέντε, δμνύετε
εἰς τὸν παντιδύναμον Θεὸν, εἰς ὃν θὰ δώσητε λόγον
κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελευταίας κρίσεως, ὅτι θὰ εἶπη-
τε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅτι οὐδὲν θέλετε παρα-
μορφῶσαι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ὑμετέρων συνε-
δριάσεων ».

Αἱ καθ' ἅπαντας σχεδὸν τοὺς τύπους ἐπιβαλλόμεναι
εἰς τοὺς ἐπίορκους ποιναὶ εἶνε· φυλάκισις, δεσμὰ διὰ βίου,
ἔλθεισι, κύφω, στιγματισμός, στέρησις πολιτικῶν τιμῶν
καὶ ἀστυκῶν δικαιωμάτων, πρόστιμον καὶ πολλακίς
θάνατος εἰς τὰς ἐγκληματικὰς ὑποθέσεις.

Ἐν Ὀλλανδίᾳ, ὁ ἐπίορκος φυλακίζεται, καταδικάζε-
ται εἰς ῥαβδισμόν ἢ ἐξορίζεται.

Ἐν Ῥωσίᾳ, πλὴν τῆς φυλακίσεως, ὑφίσταται τὴν
ἐλθειν, τὸν στιγματισμὸν καὶ τὴν διὰ τῶν ἐφημε-
ρίδων στηλίτευσιν· εἰς ἐγκληματικὰς περιστάσεις αἱ ποι-
ναὶ εἶνε αὐστηρότεραι.

Οἱ Ἴσπανοὶ καταδικάζουσι τὸν ἐπίορκον εἰς δωδεκα-
ετῆ δεσμὰ καὶ εἰς τὴν ἐκρίζωσιν τῶν ὀδόντων αὐτοῦ.

Ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐφαρμόζεται μία τῶν ἀνωτέρω γενι-
κῶν ποινῶν. Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸν ἐπίορκον, οὗτος
καταδικάζεται εἰς τὴν στηλίτευσιν καὶ πληρόνει πρό-
στιμον χιλίων φράγκων· ὅταν δὲ δὲν ἔχη νὰ πληρώσῃ,
ἐκτίθεται εἰς τὸν κύφωνα καὶ τοῦ καρφόνουσι τὰ ὠ-
τία ἐπὶ σανίδος.

Ὁ Ἰνδικὸς δὲ νόμος καταδικάζει τὸν ἐπίορκον εἰς
σημαντικὸν πρόστιμον, εἰς ἐξορίαν καὶ εἰς ἐκκοπὴν ἑ-
νὸς μέλους αὐτοῦ.

ΧΙΡΚΑΪ ΣΑΛΔΕΤ.

Οὕτως ὀνομάζουσι οἱ ὀθωμανοὶ τὴν σπάθην καὶ τὸν
μανδύαν τοῦ προφήτου αὐτῶν Μωάμεθ, ἅτινα φυλάτ-
τουσι μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας ἐν Κωνσταντινου-
πόλει, καὶ ὧν τὸ ἱστορικὸν ἔχει ὡς ἐξῆς:

Ὁ Γίγγις Χάν, ἕγγονός τοῦ Χάνη τῶν Ταρτάρων
Κούλογλου, πρὶν ἢ ἀλώσῃ τὸ Βαγδάτιον, ἐθανάτωσε
τὸν χαλίφην Ἀβασίδην Μουταζίμ, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη
νὰ κυριεύσῃ τὰ θρησκευτικὰ ταῦτα λείψανα, ἅτινα

ἕτερος Μουταζίμ Ἀβασίδης κατώρθωσε νὰ σώσῃ καὶ
ταφεύγων εἰς Αἴγυπτον, ὅπου τότε ἐβασίλευεν ὁ
Σουλτάνος Τουρκομάνος Ρίβερς, ὅστις ἐφιλοξένησε με-
γαλοψύχως τὸν φυγάδα Μουταζίμ ἐπὶ τῷ ὄρει νὰ ᾔνη
μόνον πνευματικὸς χαλίφης. Ὁ Μουταζίμ, βοηθούμενος
ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Ρίβερς, ὅπως ἀνακτήσῃται τὸ Βαγ-
δάτιον, ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν ὄπαδῶν αὐτοῦ καὶ
ἐφρονεῦθη ἐν τινὶ παρὰ τὴν Δασμακὴν μάχῃ. Ἀλλὰ πρὶν
ἢ πολεμήσῃ πρὸς τὸν στρατὸν τῶν Ταρτάρων, καὶ φο-
βούμενος μὴ δὲν ἐξέλθῃ νικητῆς, ὁ Μουταζίμ ἐνεπισ-
τεύθη τὴν σπάθην καὶ τὸν μανδύαν τοῦ προφήτου
εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ὅστις τὸν διεδέχθη ἐν τῇ πνευμα-
τικῇ χαλιφίᾳ, καταφυγὼν ἐπίσης εἰς Αἴγυπτον. Τοι-
ουτοτρόπως τὰ ἱερὰ ταῦτα τῶν ὀθωμανῶν κειμήλια
μετέβησαν ἀλληλοδιαδόχως καὶ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν
μέχρι τοῦ 15^{ου} αἰῶνος εἰς τὸν Μοταβακκέλ, πνευμα-
τικὸν διάδοχον τῆς οἰκογενείας τῶν Ἀβασιδῶν καὶ
σύγχρονον τοῦ Σουλτάν Σελήμ Α'.

Ὁ Μοταβακκέλ ἠχμαλιώτισθη ὑπὸ τοῦ Σελήμ, ὅστις
ἀπήγαγεν αὐτὸν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ὅστις
παρεχώρησε δι' αὐτὸν καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ τὸν
μανδύαν καὶ τὴν σπάθην τοῦ Μωάμεθ. Ὁ νόμιμος
κάτοχος τῶν λειψάνων τούτων ὑπῆρξε πάντοτε σε-
βαστὸς παρὰ τοῖς ὀθωμανοῖς καὶ ἐθεωρεῖτο παρ' αὐ-
τοῖς ὡς ἐπίτροπος ἢ χαλίφης, ὁ Ἐμίρ-Ἐλ-Ὀμράχ
(ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀρχηγῶν.)

Ἡ σπάθη εἶνε ἡ αὐτὴ ἢν περιεζώσθη ὁ προφήτης Μω-
άμεθ καὶ οἱ πρῶτοι τῶν χαλιφῶν μέχρι τοῦ Ἀβ. Οἱ Ὀμ-
μιάδαι περιεζώσθησαν αὐτὴν ἐν Δαμασκῷ καὶ οἱ Ἀβα-
σίδαι ἐν Βαγδατίῳ· ἀπὸ δὲ τοῦ Σελήμ Α' ἅπαντες οἱ
ὀθωμανοὶ αὐτοκράτορες περιζώννυνται αὐτὴν τὴν ἡμέραν
τῆς ἀναβάσεως αὐτῶν ἐπὶ τὸν θρόνον.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΟ ΠΤΗΝΟΝ.

Τῆ δεσποινίδος...

Μίαν πρῶϊαν ἐν πτηνὸν εἰς εὐανθῆ λειμῶνα,
'Αμέριμον ἔχαιρετο τῆς φύσεως τὰ κάλλη'
Καὶ ψάλλον ἐπτερυγίζεν, εἰς δένδρου πότε κλῶνα,
Καὶ πότε εἰς ἀνθὸν μικρὸν ἐν χαρμονῇ μεγάλη.
Πλὴν, ἀλλ' ἐξαίφνης ἔπαυσε τὸ δύσμοιρον νὰ ψάλλῃ,
Διότι πρὸ μικροῦ βοσκός ε' τὸ δένδρον του λαθραίως,
Τὰς βέργας του μετ' ὅν ἔζον κατώρθωσε νὰ βάλῃ,
Καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀνύποπτον ἐκόλλησε ταχέως.